

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: MORGEN I NEMI

Citation: Bødtcher, Ludvig: "MORGEN I NEMI", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid66914/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

MORGEN I NEMI

Lyt, Albert! det er sikkert Dag, -  
Jeg tæller Morgenklokkens Slag,  
Som over Søen fra Genzano runger;  
Hør Bondens Seng, den rasler med sin Halm,  
Og Barnet græder, plages alt af Hunger;  
Op! vi vil ende Nattens Qvalm!  
Betænk, vi boe paa Klippens Spidse,  
Hvor Mørket undes kun et flygtigt Læ.  
Husk paa vor Rude er af Træ,  
See, Lyset pibler gjennem hver en Ridse, -  
Kom, lad os jage Ravnene ud,  
Der flagrer i vor lille Stue;  
Luk op for Dagens lyse Due;  
Fra Livet bringer den os atter Bud.  
Forsigtig dog! ak, Lyset blender; -  
Vi hilse maae den klare Morgenlue  
Fast som en Aabenbaring selv fra Gud  
Og dække skyer vort Blik med begge Hænder. -

Syden yndigt sit „God Morgen” sender;  
I Krandsen af de grønne Klippehøje  
Staaer som et blankt Metal den runde Sø  
Og stirrer paa os med et sjælfult Øje;  
Hist bøjer sig Genzano, lig en Mø,  
Med Morgenrødme over Vandet;  
I stille Ro og Velbehag

Den speiler sig med omvendt Taarn og Tag  
Og vover ej et Aandedrag fra Landet;  
Thi see! det mindste Suk, som stiger,  
Fordunkler Spejlet – Synet viger. – –

Den svale Morgen vinker aarle Livet,  
Før Dagen svækker med sin dorske Hede.  
Jeg øjner Fiskeren i Krattet dybt dernede,  
Han synger alt om Elskov glad  
Og skyder Baaden ud fra Sivet  
Og flyder hen ad Søen som et Blad;  
Histovre ved den anden Breddes,  
Hvor Hytten staaer blandt Figentræer og Ranker,  
Han styrer snildt sin lille Baad med Flid;  
*Der svælgede Tiber i gammel Tid,*  
Lod bygge sig et Skib af gyldne Planker,  
Indlagt med Elfenbeen og ædle Stene,  
Og om den høje Mast og Stang  
Gik kunstigt Vinens lyse Hang,  
Mens sjeldne Fugle sang i Busk og Grene.  
Fra Jorden svandt de gamle Minder,  
Og Skibet sank til Søens dybe Grund  
Med al sin Pragt, med Guder og Gudinder!  
Men Sagnet lever fort i Bondens Mund,  
Og fattig Fisker kaster her sit Anker;  
Thi Karpen søger i den fede Grund  
Sin Næring nu iblandt de gyldne Planker,  
Og Aalen skyder langsomt sig med Lyst  
Henover Venus' runde Marmorbryst. –

Nær ved Søen faldt et Skud, –  
Det var Jægeren, den raske,

Som i Træet sendte Bud,  
Og stak Fuglen i sin Taske;  
Ved Dianas sjunkne Bolig,  
Hvor endnu Ruinen staaer tilbage,  
Lader han sin Bøsse atter rolig; -  
Ak! var det i gamle Dage,  
Snart han havde Jagten glemt,  
Stod bag Træet, skjult og ene,  
Stirred gennem Blad og Grene,  
Bævende og sødibeklemt; -  
Nu i Revnen af de skjøre Mure  
Uglen med sin kolde Klogskab boer;  
Nyttig Ploven skjær sin dybe Fure  
I den altarhellige, den kydske Jord -  
Der er ingen hemmelige Spor,  
Ingen Nympher mere at belure. -

See, hvor den hvide Dunst sig hæver,  
En Datter af det kolde Morgengry,  
Blødt former den sig til en Sky,  
Som højt mod Monte Cavo's Spidse svæver;  
Og mens Livet smiler lyst og broget  
Ned til Dalens morgenfriske Søn,  
Stakkels Munk maa eensom læse Bøn,  
Højt paa Bjerget - hen i Taaget! -

Solen straalr stedse mere mægtig,  
Hvilket Syn at skue fra vor Klint!  
Hvor sig Dalen breder rlig og prægtig  
Som en tavlet, frugtbar Labyrinth!  
Paradisiske Natur!  
Se og Dal og runde Klippemuur,

Alt sig følger her som Poesi!  
Udenfor Campagnens gule Flade,  
Uden Skygge, uden Rankens Blade,  
Gaaer som Livets Prosa streng forbi, –  
Og det fjerne, grændseløse Dække,  
Havet med sin Sølvrand,  
Vinker Tanken bort fra begge  
Hen mod Evighedens Land!

SANG DEN 23<sup>de</sup> JANUAR 1833 I ROM

Nu dækker Vintersneen hvid  
Den danske Vang,  
Selv Bølgen standser for en Tid  
Sin raske Gang,  
Forlængst gav hen hvert Blomster mildt  
Sit kjæle Blad,  
Og Stormen synger atter vildt,  
Hvor Fuglen sad; -  
Dog blomstrer det Bedste i Norden!

Ja, ej blev født i liflig Vaar  
Ved Rosens Rødt  
Den Drot, hvis Sjæl ved Danmarks Saar  
Har stridt og blødt,  
Som Nordens Sne sig hvidt hans Haar  
Om Issen snoer,  
Men i hans Bryst et Hjerte slaaer,  
Som varmer Nord:  
Og det er Kong Fredrik den Sjette!

Hver Borger nævner stolt Idag  
Hans ædle Navn;  
Matrosen hejser højt sit Flag  
Fra Skibets Stavn;